Έφυγαν τα Χριστούγεννα…

Νίκος Κουφόπουλος

Εφυγαν τα Χριστουγεννα, μα εγω δεν φταιω διολου.
Εμενα αυτές οι γιορτες δεν μου αρεσαν καθολου.
Αλλα και η πρωτοχρονια, που περιμενουν αλλοι,
δεν με αφορα προσωπικα. Παντα μου΄ φερνε ζαλη.
Από μικρος περιμενα τον Αγιο Βασιλη,
μα αυτος πηγαινε παντα αλλου. Ποτε δεν μου εχει στειλει
το δωρα που του ζήταγα. Εφερνε δωρα άλλα.
Ποδηλατο ζητουσα εγω κι αυτος εφερνε μπάλα.
Αργοτερα μου εφερε ένα ποδηλατακι,
μα εγω τοτε στο γράμμα μου ζητουσα μηχανακι.
Κι όταν με καταδεχτηκε κι εφερε ένα «Καρελι»,
-οι νεοι τι είναι θα απορουν, ρωτα παλιο που ξερει-
εγω μια τσοπερ κοιταζα, χοντα, δυο πενηντα.
Μόνος χιλιαρικα εσκασα. Πολλα. Τρακοσια εξηντα.
Να μη σας τα πολυλογω, παντα ήμασταν σε κοντρα.
Εγω εφτακοσια ζηταγα, κι αυτος εφερν΄ ογδοντα.
Μια μερα δεν κρατηθηκα. Του λεω κυρ-Βασιλη,
πως δεν ξηγιεσαι ομορφα αυτό το ξερεις ήδη.
Μου λεει Νικο κατ΄αρχην, μιλας με έναν Αγιο.
Του λεω ενταξει αμα θες ανεβασε το… πάγιο.
Τι ακριβως θελω να πω με αυτόν το στιχο τωρα,
δεν ξερω φιλοι αληθινα, μα περασε η ωρα.
Είναι τρεις τα χαραματα, δυσκολα οι ριμες βγαινουν.
Και απ την Βαβυλωνία, ειπαν δεν περιμενουν.
Το κειμενο πρεπει μου ειπανε πρωι να ανεβασω.
Και από εμπνευση μηδεν. Φιλοι εμεινα στον…άσσο.
Παω από εδώ παω από εκει. Ένα ντουζακι κανω.
«Σκασε ρε Νικο», μια φωνη ακουω από τον επανω.
«Να κοιμηθουμε θελουμε. Ντουζ μες στη νυχτα κανεις;
Να ειχες και καμια γκομενα… ». Τωρα τι να του κανεις;
Είναι και φιλος. Δε μιλαω. Κανω λιγο ησυχια.
Καποια φιλμακια στο ιντερνετ μου… δειχνουν μια πορεια.

Στα ομορφα μερη του Αυναν για λιγο τριγυρναω.
Μετα μια πεινα με επιασε. Λεω πρεπει να φαω.
Ψυγειο ανοιγω και κοιταω. Είναι αδειο μερες τωρα.
Όμως με ετουτο και με αυτό πηγε εξι η ωρα.
Ο ηλιος αρχισε, θρασυς, τα παντα να φωτιζει.
Και μενα παλι η σκεψη μου στο κειμενο γυριζει.
Λεω πρεπει να σκαρφιστω μια ιστορια αμεσως.
Ας είναι με δολαρια, με μαρκα ή και με πεσος.
Να εχει πιστολιδι ζορικο, γυναικες και ουίσκι.
Μα λιγο πριν ερθει η εμπνευση, κι άλλο κακο με βρισκει:
Χτυπαει κουδουνι δυνατα, θα ελεγα με μανια.
Γαμωτο ειπα μεσα μου, αυτή είν΄η αστυνομια.
Στην τρυπα της εξώπορτας το ματι μου κολλαω,
και από τα νευρα μου ευθυς αρχιζω και γελαω.
Η ιδιοκτήτρια ητανε. Ρομπα σωμον φορουσε.
Χοντρουλα καπως, κι ευθυς αρχισε και μιλουσε:
«Μεσα εισαι, σε ειδα. Ανοιξε και τον κουφο μην κανεις.
Παλιοπαιδο. Νοικια χρωστας. Θελεις να με πεθανεις;
Εγω μονο μια συνταξη και αυτό το νοικι εχω.
Να ξερεις θα σε διωξω εγω. Αλλο δεν σε αντεχω».
Δεν ανοιξα και σκεφτηκα πως ψεματα μου λεει.
Τριαντα εχει διαμερισματα και καθεται και κλαιει.
Μα τελος παντων τι να πω. Αφου οντως χρωσταω.
Ντυνομαι αμεσως και σκεφτομαι που διαολο να παω.
Η ωρα πηγε κιολας εννια. Μα είναι πρωι ακομα.
Με έναν-καποιο σκεπτικισμο, κοιταω παλι το στρωμα
που με κοιταζει και αυτό και με καλει κοντα του.
Μα… βραχος ειμαι ακλονητος και φευγω μακρια του.

Νεα εχω πολιτικα για σας καλοι μου φιλοι.
Μην περιμενετε και αυτά απ’ τον Αγιο Βασιλη.
Όμως εγω θα σας τα πω τα νεα άλλο βραδακι.
Προς το παρον σας χαιρετω, με ένα… τραγουδακι:

Μπαλαντα για τον Μπιλυ δε Κιντ

Πριν χρονια παρα πολλα,
καπου στα χιλια οχτακοσια πενηντα εννια,

απο ιρλανδων στο Μπρουκλιν γενια,
σε μια φτωχικη γειτονια,
που βρωμικα παιζαν παιδια,
γεννηθηκε ο Μπιλυ δε Κιντ.
Οι φιλοι του τον αρχισαν να τον φωναζουν Εϊτριμ.

Λιγα χρονια μετα, τα ειρωνικά σχόλια ενός σιδερά,
αποδείχθηκαν για τον εγωισμό του πολύ βαριά.
Όταν εκείνος τον πέταξε στο χώμα με μια σπρωξιά,
ο Μπίλυ χωρίς καν να το σκεφθει καλα,
τον άφησε στον τόπο με μια πιστολια.
Ηταν ο πρωτος που σκοτωσε ο Μπιλυ δε Κιντ,
και οι φιλοι του τον ελεγαν παντα Εϊτριμ.

Πως ηταν νομιμη αμυνα ολοι το ηξεραν καλα.
Ομως ποιος γυρναει των σεριφηδων τα μυαλα.
Στης φυλακης τον εκλεισαν τα κελια.
Ηταν μονο δεκατεσαρων χρονων. Καποιοι λενε δεκαεφτα.
Καποιοι αλλοι ομως , αλλιως τα λενε ολα αυτα.
Ο μυθος αρχισε να δημιουγειται γυρω απο τον Μπιλυ δε Κιντ,
που ολοι οι φιλοι του, τον ελεγαν πλεον Εϊτριμ.

Το εσκασε γρηγορα και εμαθε καλα,
στο Μεξικο αλογα να καβαλαει γρηγορα και δυνατα.
Ορθιος πανω στη σελα κρατιεται γερα.
Το πιστολι πιο γρηγορα απο ολους τραβα.
Το δαχτυλο του ενα με τη σκανδαλη ειχε γινει πια.
Ο αλητης της Νεας Υορκης, εγινε ο καουμπου Μπιλυ δε Κιντ,
Που οι φιλοι του, τον ελεγαν παντα Εϊτριμ.

Ενα βραδυ σε ενα μπαρ, ηταν αργα,
μπηκε ενας αγριος Μεξικανος και ειπε σε ολους μια βρισια.
Σκυλας γιους τους ειπε, το ακουσαν ολοι καλα.
Το ακουσαν και του Μπιλυ και τα δυο αφτια.
Του εριξε αμεσως μια σφαιρα στην κοιλια.
Κανεις δεν τολμησε ποτε να βρισει τον Μπιλυ δε Κιντ,
που οι φιλοι του, τον ελεγαν Εϊτριμ.

Τοτε καποιος του εφερε ενα μεγαλο σουγια,
να κανει πανω στο οπλο, του ειπε, μια νεα χαρακια.
Ειπε οχι, ο τυπος δεν αξιζε δεκαρα καμια.
Δεν ηθελε ειπε να τη θυμαται αυτη τη βραδια.
Σωπασαν ολοι. Τον νεκρο εσυραν σε μια γωνια.
Κερναγε ολο το μπαρ ως το πρωι ο Μπιλυ δε Κιντ,
που ολο το βραδυ ολοι, τον ελεγαν Εϊτριμ.

Ποτε ποτε οι κιθαρες του τραβουσαν τα μυαλα.
Καποιοι ειπαν τον ειδαν στου Μεξικου τα μπορντελα να γυρνα.
Καποιοι αλλοι λενε πως οργια οργανωνε συχνα,
και πως κρατουσαν μερονυχτα τεσσερα. Ισως και πιο πολλα.
Στο τελος πληρωνε το λογαριασμο με μια πιστολια.
Δεν ξερω, αυτα μου ειπαν, αυτα σας λεω για τον Μπιλυ δε Κιντ,
Παντως οι φιλοι φιλοι του, τον ελεγαν Εϊτριμ.

Ο σεριφης Γκάρετ, φιλος του ηταν παλια.
Στην ιδια συμμορια ηταν μαζι χρονια πολλα.
Μια ησυχη νυχτα, μια ολοφωτη απ’ το φεγγαρι βραδια,
ο Γκαρετ κουνιοταν βαριεστημενα σε μια πολυθρονα παλια.
Καβαλαρη μοναχικο ειδε να ερχεται απο το βαθος μακρια.
Γνωρισε αμεσως τον παλιο του φιλο Μπιλυ δε Κιντ.
Καποτε και αυτος τον ελεγε μονο Εϊτριμ.

Ο Μπιλυ τον ειχε δει πρωτος αυτος καλα.
Ηξερε ότι προδωσε, και πηγε στου νομου την πλευρα.
Αρνιοταν να τα πιστεψει όμως όλα αυτά.
Μια περηφανεια τον κραταγε παντα ψηλα.
Μια τρυφεροτητα για οσα εζησαν μαζι παλια.
Ο Γκαρετ, ηταν ο πιο καλος φιλος του Μπιλυ δε Κιντ.
Τον ελεγε σχεδον παντα, Εϊτριμ.

Πιστολια ειχε μαζι του ο Μπιλυ, δυο. Και ηταν καλα.
Μπορουσε αυτος τον Γκαρετ να σκοτωσει από μακρια.
Ενιωσε όμως ότι θα σκοτωνε και μια αγρια χαρα,
που ειχαν φτιαξει μαζι σαν παρανομοι χρονια πολλα.
Δεν ηθελε να του την χαρισει. Το τιμημα όμως το ηξερε καλα
Δεν το σκεφτηκε στιγμη. Η αποφαση ηταν βαθεια.

Αυτος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ, που φιλοι τον ελεγαν Εϊτριμ.

Ο Γκαρετ τραβηξε το πιστολι του και σημαδεψε αργα.
Την ησυχια της νυχτας ταραξε μια πιστολια.
Ουρλιαξε νικημενος. Ειδε τον φιλο του να πεφτει στη γη βαρια.
Το αλογο του εφυγε τρομαγμενο μακρια.
Το χωριο καταλαβε και εκλεισε τις πορτες καλα.
Ολοι ηξεραν πως μες στις σκονες νεκρος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ,
Που μονο οι φιλοι του τον ελεγαν Εϊτριμ.

Την αλλη μερα οταν ο ηλιος ανεβηκε ψηλα,
πηγαν και τον αφοπλισαν. Να νιωθουν σιγουρια.
Μερες το σωμα του κοιτονταν στης εκκλησιας τα σκαλια.
Ερχονταν με αλογα και αμαξες να τον δουν, απο μιλια μακρια.
Τον εθαψαν μεσα σε πανηγυρια και χαρα.
Για αυτους ηταν μονο ο Μπιλυ δε Κιντ.
Ποτε κανενας δεν τον ειπε Εϊτριμ…

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com